

'lă infățișară la Kehaia-beiū. Acesta 'lă întrebă „dăcă sângele turcescū este dulce?“ iér' elū, fōră a'și perde curagiulū și mândria sa naturală, răspunse: că dăcă nu'î s'arū fi frântū sabia 'i s'arū fi părutū mai dulce de câtū își închipuiesce dēnsulū. După aceea îlū trimise la Silistria, unde fu decapitatū.

Sawa, dorindūse îndatorede peiubiții sēi Turci, se silea în totū chipulū cum să correspundă mai multū înverșiunării vrăjmașilorū creștinătății, și astū-felū în timpulū diferitelorū expedițiuni ce făcea împreună cu dēnsi, esecuta plinū de rîvnă uricioșele datorii alle serviciulū sēu, care serviciū consta întru a urmări, a prinde ș'a omorî pe fiecare dî creștini culpabili și inocenți.

Săturându-și în fine acestū tovarășū alū Turcilorū setea ce avea de sânge, așa de multū se întunecă, în câtū uită că Turcii consideră ca uă sacră datorie, impusă de religiunea lorū, de a recompensa pe creștini omorându-i. Dăcă Dumnezeu nu resplătesce îndată după faptele fie-căruia, nu uită ênsē nici uă dată. Astū-felū, după ce Turcii reușiră întru a stinge cu desăvêșire mișcarea revoluționară din țerra Românescă, ei se simțēu neîmpăcați în cugetulū lorū, d'a nu unelti ceva spre a se scăpa și de Sawa (singurulū căpitanū ce mai rămăsesse d'între cei conjurați, împinși de Eteriă d'a începe mișcarea revoluționară). Prin acēsta ei credēu că cu dēnsulū se va stîrpi cu desăvêșire de pe fața pămēntulū românescū și verī-ce umbră de spiritū